

Sygn. akt III KK 452/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Steckiewicz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie **W. P.**

ukaranego z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 lutego 2013 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. umarza postępowanie,**
- 2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł kasację od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt: II W .../13, na mocy którego W. P., za popełnienie wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w., polegającego na tym, że od dnia 9 października 2012 r. do dnia 18 stycznia 2013 r. na żądanie Straży Miejskiej w W. nie wskazał komu powierzył swój pojazd do kierowania lub używania, skazany został na karę 200 złotych grzywny.

Autor kasacji podnosząc „rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. w zw. z art. 17 § 3 k.p.w., polegające na ukaraniu obwinionego za wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 k.w., pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględna przyczynę odwoławczą, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., wniósł:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niewątpliwie, rację ma Rzecznik Praw Obywatelskich wywodząc, że wnosząc do sądu wnioski o ukaranie W. P. za popełnienie wykroczenia, o którym mowa w art. 96 § 3 k.w., Straż Miejska w W. wykroczyła poza zakres swoich uprawnień ustawowych. Skutkiem tego wydany w sprawie wyrok zapadł w sytuacji braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.), co stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Kwestię organów uprawnionych do wnoszenia i popierania wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenie reguluje art. 17 k.p.w., a w odniesieniu do straży gminnych (miejskich) § 3 tego przepisu, przyznając im takie uprawnienie wówczas, gdy w zakresie swojego działania ujawniły wykroczenie.

Kompetencje straży gminnych (miejskich) w obszarze ruchu drogowego określa art. 129 b ustawy z dnia 20 czerwca 1999 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zmianami). Przepis ten, mimo kilkakrotnej nowelizacji, nie poszerzył jednak uprawnień straży gminnych (miejskich) w zakresie kierowania wniosków o ukaranie o czyn z art. 96 § 3 k.w.

Z tych powodów, jak słusznie wywiedziono w kasacji, Straży Miejskiej w W. nie przysługiwało prawo do wniesienia wniosku o ukaranie W. P.; skoro stało się

inaczej, to należało uznać, że wniosek pochodził od nieuprawnionego oskarżyciela i w związku z tym uchylić zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. umorzyć postępowanie (zobacz w podobnej kwestii np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r., sygn. akt: III KK 116/10).